

[Per Hækkerup.]

mærket den højtærede udenrigsministers positive stilling til de tanker, der er udformet i Europarådets henvendelse, og jeg udtrykker håbet om, at det vil vise sig muligt at få skabt en sådan fastere tilknytning mellem OECD og de parlamentariske organer. For skabelsen af den politiske vilje, som er afgørende for OECDs virke, tror jeg det vil være effektivt.

Per Federspiel: Ligesom det ærede medlem hr. Per Hækkerup skal jeg undlade at komme ind på de mere generelle politiske betragtninger, som vi gennemdrøftede for kort tid siden. Værdien af den overenskomst, om hvis ratifikation der foreligger forslag til beslutning, ligger ikke så meget i overenskomstens tekst som i de muligheder, den åbner for et samarbejde mellem de vesteuropæiske lande og de to store nordamerikanske stater.

Skuffelsen under de sidste faser af OEEC har været betydelig, ikke mindst fordi denne organisation ikke var i stand til at kaste grøften til mellem de to europæiske markedsdannelser. Det er vel også grunden til, at man har måttet søge andre veje, men jeg kan ikke, når dette forslag foreligger, tilbageholde en vis beklagelse af, at hele det forhandlingsapparat, hele den organisationsform, der var skabt gennem OEEC, nu vil komme til at afgå ved døden. Den nye organisation vil ikke få de samme beføjelser, den er, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup rigtigt udtrykte det, mere udvandet; og navnlig på det handelspolitiske område, der for os er meget afgørende, er dens beføjelser meget spinkle.

Den højtærede minister nævner i sin fremsættelse, at der oprettes en handelskomité, men der har allerede nu i et år siddet en handelspolitisk kommission i forbindelse med forberedelserne, og mig bekendt har denne kommission ikke haft møde i det sidste år. Det er ikke noget særligt godt varsel, hvis man sætter sin lid til, at den nye organisation skal kunne virke mæg-

lende på de delinger, der har vist sig både på det politiske og det økonomiske område.

Jeg vil gerne slutte mig til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup var inde på med hensyn til nødvendigheden af, at den nye organisation får en parlamentarisk tilknytning, og jeg tror ikke, der kan findes nogen bedre form end den, der er foreslået af Det europæiske Råd. Jeg vil i denne forbindelse gerne takke den højtærede udenrigsminister, fordi han i sin egenskab af formand for den forberedende kommission allerede i den sidste samling af Europarådets rådgivende forsamling af lagde foreløbig beretning og derved etablerede begyndelsen til den parlamentariske kontakt, som i hvert fald, så vidt jeg har forstået det, samtlige europæiske lande er enige om at man bør etablere.

Som jeg nævnte før, vil værdien af den nye organisation aldeles afhænge af den politik, medlemslandene er enige om at føre. Der er inden for disse rammer mulighed for at fortsætte den integrationspolitik, der har præget det europæiske samarbejde i årene efter krigen; der er også inden for den mulighed for at lade denne integrationspolitik smuldre bort.

Man vil bemærke, at i selve navnet på organisationen er ordet europæisk forsvundet. Det kunne friste til at sige, at man ved det amerikanske initiativ har afledet opmærksomheden fra de specielt europæiske problemer. Mangelen på fasthed i den nye organisation viser sig bl. a. deri, at der ikke i reglerne er nogen form for forpligtelse, men også deri, at der heller ikke er nogen formel forpligtelse f. eks. til, at regeringsrådet skal samles på et bestemt tidspunkt. Der står blot, at det en gang om året skal vælge en formand. Der findes ingen bestemmelse om, at man skal samles på højeste politisk plan, f. eks. to gange om året. Det har vist sig under samtlige efterkrigstidens drøftelser, at man kan nå til et vist punkt ved embedsmandsforhandlinger, men skal man gøre fremskridt, må politiske beslutninger træffes, og de må